

1. Ten den byl beznadějně černej
jak darebáků svědomí,
jak smutku nával nepřebernej,
kterej se náhle prolomí.
2. Pomalu stoupali jsme strání
až k jedný z nevelikejch skal,
na který nechal sny a plány
jeden z těch kluků, co jsem znal.
- *: Stačilo málo chybnějch kroků,
vtom znenadání volnej pád,
je to už pěkná řádka roků,
v noci si lesem cestu zmát'.
Pak ležel s kostrou zlámanou a strašně moc chtěl žít,
však usíná a přestanou myšlenky hlavou jít,
z nás každej potom nad ním stál, chlad rána na nás dejch',
vítr si s listím pohrával ve větvích březovejch.
3. Teď všichni, co tu se mnou stojí,
jsme mlčky "ahoj" přišli říct
na místa, co nás dávno pojí,
že tenkrát bylo nás tu víc.